

Küszöbön – műleírás

"Mert végre is mi az ember a természetben?" Teszi fel a kérdést Pascal, és keresi helyünket egy olyan világban, amelynek "középpontja mindenütt ott van, és kerülete sehol sincs". E kérdés négyszáz év elteltével éppoly érvényes, a dolgozat során pedig a határ helyét keresem a jelenkor emberének életében. Számunkra már a végtelen az, amely keretezi világunkat, de megragadható-e, mint küszöb forrása az építészetben?

Munkám során személyes térélményeimre, a néphiedelmek nagyvonalúságára, és Pascal gondolatainak mélységére támaszkodom. A küszöböt, mint határteret, és a határhelyzetet, mint egzisztenciális élményt szeretném bemutatni, valamint a kettő közötti kapcsolatot. A határt átlépve, a küszöb terébe érkezve a végtelenre szeretném fordítani a tekintetet.

A küszöb szimbolikáját tudatosan az építészettől független, alapvető emberi tapasztalásokat leíró forrásokon keresztül igyekszem kifejtetni. Teszem ezt azért, hogy a mára kiüresedett tartalmú, és az építészet által kerülendő akadály ne pusztán idejétmúlt épületelemként és babonák tárgyaként éljen bennünk.

A hiedelemvilágban és a magaskultúrában egyaránt megjelenik a határ tere. Atmoszférája és jelentése kivétel nélkül ugyanarra mutat rá: egy bizonytalan helyre, mely sem itt, sem ott helyzete miatt túlmutat a diszkurzív világszemléleten, ebből kifolyólag szakrális töltetű. Dolgozatom során a viszonyokra alapozó, a határokat gyakran elmosni igyekvő kortárs építészet világában keresem e hely megnyilvánulásait. Természeti környezetben épült kápolnákon keresztül mutatom be, hogyan fogalmazható meg a határ tere a környezettel való párbeszéd által, és hogyan szenteli meg a küszöb a körülötte lévő helyet, ahol az ember talán megérezheti, mi is végre a természetben.